

[Ole Bjørn Kraft.]

påstanden om, at man stillede sig hindrende i vejen, fået det kraftigst mulige dementi gennem den østrigske kanslers besøg i Sovjetunionen til forhandlinger om den østrigske fredstraktat efter indbydelse fra Sovjetunionen. Netop på det tidspunkt, da det står ganske klart, at Parisaftalerne vil blive ratificeret, begynder nye forhandlinger med Sovjetunionen. Der er heller ikke på noget tidspunkt fremkommet nogen udtalelse fra Sovjetunionens ledere, der har afvist forhandling også efter ratifikationen, og vi ved, at de vestlige magter er rede. Nøglen til den tyske genforening og Østrigs fred er i russernes hænder. Det afhænger alene af dem, om de vil lukke op. Vil de tillade frie demokratiske valg i Tyskland, vil Tyskland kunne genforenes i løbet af nogle få måneder.

Jeg kan derfor slutte mine udtalelser om forslaget til beslutning med at sige, at det konservative folkeparti giver sin tilslutning til folketingsbeslutningen om tiltrædelse af Parisaftalerne i rolig overbevisning om, at vi dermed tjener fredens og frihedens sag. Vi gør det i tillid til, at vi dermed giver det tyske demokrati den største mulighed for at blive afgørende for udviklingen i Tyskland, og i tro på, at Parisaftalernes vedtagelse vil fjerne ethvert håb om at kunne splitte sammenholdet i Vesten.

Om folkeafstemningsforslagene skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger. Også denne sag er gennemdebatteret både her og andre steder. Vi afviser disse forslag, fordi de, hvis de blev gennemført, ville betyde en tilkendegivelse af, at vi her i Danmark ikke forstod de vilkår, under hvilke et internationalt samarbejde af Atlantpagtens karakter må foregå. I intet af vore forbunds-fællers lande har tanken om en folkeafstemning fundet tilslutning. Årsagen er naturligvis ligetil. Hvis de 14 udenrigsministre, da de mødtes i Paris for at undertegne protokollen, havde måttet erklære, at det desværre ikke kunne lade sig gøre, fordi de forinden måtte rejse hjem og afholde 14 folkeafstemninger i Europa, ja, så ville det simpelthen ikke være muligt længere at føre fællespolitik med udsigt til at tvinge den østlige store militærblok til at vise nogen som helst respekt.

Ved en sådan politik ville man slå por-

ten op for at lade forvirringens og splittel-sens ånder marchere ind og sammenholdets og styrkens ud. Når folkeafstemning ikke kan foregå i alle 14 lande — og enhver må dog kunne forstå, at det ville skabe forvirring og kaos og en svækkelse af Vesten, som ville blive uhyre skæbnesvanger — kan det naturligtvis heller ikke foregå hos os.

Det er nu tredje gang, det danske folketing giver sin tilslutning til Tysklands deltagelse i det vestlige forsvar. Det må også være nok. Jeg må måske lige tilsidst have lov til at erindre om, at jeg under bebatten den 19. oktober 1954 citerede, hvad det ærede medlem hr. Johs. Christiansen havde sagt om et kommunistisk forslag til folkeafstemning. Det ærede medlem afviste dette og kaldte det en kompromittering af hele folkeafstemningstanken, og han gjorde det med en henvisning til, at sagen var afgjort på forhånd. Folkeafstemningsprincippet skulle have været anvendt på et rigtigere tidspunkt, sagde det ærede medlem, ikke nu, og da jeg stillede det radikale venstres ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) overfor dette, svarede det ærede medlem, at dengang havde sagen været afgjort, og derfor var det rigtigt at indtage dette standpunkt, men nu var det ikke tilfældet, og derfor gjaldt min argumentation ikke. Må jeg nu have lov til at spørge det ærede medlem: Men nu? Er sagen ikke nu afgjort, efter at tinget har haft debatten og med stor majoritet har bemyndiget den højtærede udenrigsminister til at rejse til Paris og underskrive protokollen og derfor naturligvis må stå ved denne beslutning, da udenrigsministeren som følge deraf har forpligtet landet? Det ville interessere mig meget at høre, om det ærede medlem nu kan forklare, hvorfor det radikale forslag denne gang ikke kompromitterer folkeafstemningsprincippet. Jeg tror, at det radikale parti på det nuværende tidspunkt, således som sagen ligger, efter sin egen tidligere stilling, efter den holdning, det gennem sin ordfører har indtaget, skulle trække sit forslag tilbage.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Gennem de senere år har spørgsmålet om Vesttysklands stilling og Tysklands placering i det hele taget i det vesteuropæiske samarbejde været til drøftelse her i tinget ved adskillige lejligheder, og jeg har da haft anledning til at